Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/31/2013
Identifikačné číslo spisu:	1211218769
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1211218769.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne E. T., rod. T., bytom Q. X, W., zastúpená JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom so sídlom Juraja Fándlyho 2163/7, Žilina, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, so sídlom Drieňová 22, Bratislava 29, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP-2011/017422/TMB z 15. júla 2011 o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 244/2011-58 z 12. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 244/2011-58 z 12. februára 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 12. februára 2013, č. k. 3S 244/2011-58 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Okresného úradu v Žiline - odbor všeobecnej vnútornej správy zo dňa 28. marca 2011, č. 2010/08047/22233/20/2Hri, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 372/1990 Zb.“ alebo „zákon o priestupkoch“) a bola jej uložená sankcia pokuta vo výške 50 €, ktorého sa dopustila tým, že dňa 16. júla 2010 o 8.30 hod., v Žiline pred domom na M. ulici č. X znečistenou a zapáchajúcou tekutinou poliala osobné motorové vozidlo značky U. Ev. č. ZA-XXX CL, čím cez otvorené strešné okno znečistila interiér tohto vozidla, a tak úmyselne spôsobila škodu na cudzom majetku poškodením veci takého majetku a M. M. spôsobila škodu vo výške 80,40 €.
Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Poukázal na to, že správne orgány sa s námietkami žalobkyne vyporiadali a správne postupovali, aj žalobkyňu uznali vinnou zo spáchania priestupku a tento jej bol aj preukázaný s ohľadom na zhodné

svedecké výpovede. Uviedol, že žalobkyňa na podporu svojich tvrdení, že sa v čase spáchania skutku nachádzala u svojej dcéry, nepredložila žiaden dôkaz, napr. cestovný lístok z uvedeného časového obdobia alebo iný dôkaz.
Okrem preukázania spáchania priestupku krajský sud taktiež poukázal na primeranosť výšky uloženej pokuty.
Mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a námietky žalobkyne neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobou.
O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnej žalobkyni nepriznal náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala žalobkyňa z dôvodov podľa § 205 ods. 1 písm. a/ a f/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a žiadala jeho zmenu tak, aby najvyšší súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 244/2011-58 z 12. februára 2013, tak že zruší rozhodnutia žalovaného spis. zn. SVS-OP-2011/017422/TMB zo dňa 15. júla 2011 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Okresného úradu Žilina - odbor všeobecnej vnútornej správy, ktoré bolo vydané dňa 28. marca 2011 pod č.: 2010/08047/22233/20/2Hri a vec vráti prvostupňovému správnemu orgánu na ďalšie konanie.
Podľa žalobkyne boli splnené podmienky pre zrušenie rozhodnutia žalovaného v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ OSP (zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci) alebo v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ OSP (v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia).
Žalobkyňa bola toho názoru, že konaním Okresného úradu v Žiline boli porušené jej práva na inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle, ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.
Tvrdila, že počas celého priestupkového konania sa domáhala vykonania dôkazov, ktoré mohli napomôcť zistiť skutkový stav a žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave žiadala o preskúmanie, či skutkový stav bol v správnom konaní zistený dostačujúco na to, aby správny orgán mohol rozhodnúť.
Žalobkyňa bola preto opačného právneho názoru ako Krajský súd v Bratislave v tom, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav, pretože správne orgány nevykonali dôkazy, čo bolo vytknuté aj v žalobe samotnej. Ide najmä o konfrontáciu žalobkyne so svedkom, L. M., doplnenie svedeckej výpovede svedka L. M.. Krajský súd, tak podľa žalobkyne zároveň nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia odňal jej, ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Nedostatočné je odôvodnenie rozhodnutie súdu aj v tom, že žalobkyňa namieta odňatie ústavného práva na obhajobu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a krajský súd sa s tým nijako nevysporiadal, čím opätovne nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.
Podľa žalobkyne správny orgán nerešpektoval zákaz formalizmu a princíp materiálne ponímanej správnej ochrany. Poukazovala pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 174/04-51 z 27.októbra 2004, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/253/2009 z 26. októbra 2010 a sp. zn. 8Sžo/366/2009 z 20. januára 2011, v zmysle, ktorých výklad práva musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“). Preto podľa žalobkyne Krajský súd v Bratislave nesprávne právne posúdil vec, ak zamietol jej žalobu, pretože podľa žalobkyne Krajský súd v Bratislave mohol zrušiť napadnuté rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.
Uviedla, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.
Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. K dôvodom podaného odvolania uviedol, že zotrváva na obsahu vyjadrenia k podanej žalobe zaslaného pod č. SVS-OP1-2012/000012 z 20. marca 2012 a rozhodnutie č. SVS-OP-2011/017422/TMB z 15. júla 2011.
Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá

OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmavanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím Okresného úradu v Žiline odbor všeobecnej vnútornej správy zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán prvého stupňa uznal žalobkyňu podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. vinnou zo spáchania priestupku a uložil jej pokutu vo výške 50 €, a preto najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup správnych orgánov, ktorými bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o uznaní viny a uložení sankcie žalobkyni podľa § 50 ods. 1 a 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 3 zákona č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:
a) pokarhanie,
b) pokutu,
c) zákaz činnosti,
d) prepadnutie veci.

Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi.

Podľa § 50 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa ods. 1 možno uložiť pokutu do 331 €.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - ďalej len „správny poriadok“).

Podľa § 58 ods. 1, písm. a/,b/,c/,d/ a e/ zákona č. 372/1990 Zb. objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona, tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku. Uloží sa sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchateľa priestupku postačí samotné prejednanie priestupku, uloží ochranné opatrenie, uloží páchateľovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

Podľa § 58 ods. 2 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. objasňovanie priestupkov podľa odseku 1 vykonávajú správne orgány, ktoré sú príslušné prejednať zistené priestupky, ak priestupok a jeho páchateľa zistili v rozsahu svojej pôsobnosti alebo ak im priestupok a jeho páchateľa oznámil iný orgán

(§ 56 ods. 1), ktorý nie je oprávnený priestupok prejednať podľa tohto alebo iného zákona.

Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. objasňovanie priestupkov sa koná na základe vlastného zistenia správnych orgánov alebo orgánov oprávnených objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) alebo na základe oznámenia fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Podľa § 59 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. správne orgány a orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú povinné v rozsahu svojej pôsobnosti prijímať oznámenia o priestupkoch a čo najskôr ich vybavovať.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ zákona č. 372/1990 Zb. orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb, vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí, vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov, vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu, vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

Podľa § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o úkonoch uvedených v odseku 1 napíše orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) záznam alebo ich výsledok zapíše do správy o výsledku objasňovania priestupku.

Podľa § 60 ods. 3, písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) predloží správu o výsledku objasňovania priestupku po zistení páchateľa priestupku príslušnému správnemu orgánu, ak tu nie sú dôvody na postup podľa písmen a/ a c/.

Podľa § 67 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupky sa prejednávajú z úradnej povinnosti, ak nejde o priestupky, ktoré sa prejednávajú len na návrh (§ 68 ods. 1).

Podľa § 67 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. podkladom na začatie konania o priestupku je správa o výsledku objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu obce, organizácie alebo občana o priestupku, poznatok z vlastnej činností správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 83 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

Podľa § 83 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. na podanie návrhu podľa odseku 2 sú oprávnení účastníci konania (§ 72) v rozsahu, v akom sú oprávnení podať odvolanie (§ 81).

Podľa § 83 ods. 5 zákona č. 372/1990 Zb. pri preskúmavaní rozhodnutia o priestupku súdom sa postupuje podľa osobitných predpisov (§ 244 a nasl. OSP).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarať potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre

rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočností všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú V súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správnemu orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitostí.

Najvyšší súd v súlade s názorom krajského súdu dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v správnom konaní náležité v intenciách citovaných právnych noriem, v konaní postupovali v súčinnosti so žalobkyňou ako účastníkom konania, vo veci si zadovážili dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zo skutkových zistení vyvodili správny právny záver a svoje rozhodnutia taktiež riadne odôvodnili, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobkyňa dňa 16. júla 2010 v čase okolo 8:30 hod. v Žiline pred domom na M. ulici č. X znečistenou a zapáchajúcou tekutinou poliala osobné motorové vozidlo značky U. ev. č. ZA-XXX CL, čím cez otvorené strešné okno znečistila interiér tohto vozidla, a tak úmyselne spôsobila škodu na cudzom majetku poškodením veci takého majetku a M. M. spôsobila škodu vo výške 80,40 €. V administratívnom spise sa nachádzajú výpovede, a to E. T. - žalobkyne, L. M., G. S., E. D., D. H., L. U., R. A., záznam o oznámení priestupku, zápisnica o podaní vysvetlenia a zápisnice o prejednaní priestupku, na ktorých dôkazoch správny orgán prvého stupňa založil svoje rozhodnutie, ktorým uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990Zb., a uložil jej pokutu vo výške 50 € a trovy konania vo výške 16 €, ktoré žalovaný rozhodnutím č. SVS-OP-2011/017422/TMB z 15. júla 2011 potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

Najvyšší súd poukazuje na to, že v priestupkovom konaní, predmetom, ktorého je zisťovanie priestupku a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, priestupok spáchal, pričom postačuje aj nedbanlivostné zavinenie a podmienky, za ktorých k spáchaniu došlo a následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie priestupku.

Zákonodarca v právnej norme § 50 zákona č. 372/1990 Zb. ustanovuje zákonné podmienky spáchania priestupku proti majetku tak, že priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi a súčasne možnosť uloženia pokuty do 331 €. Zákonodarca v právnych normách § 2 ods. 1 a v § 3 zákona č. 372/1990 Zb. predpokladá, že priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v zákone č.

372/1990 Zb. alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin, pričom na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne, ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávnych, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmavaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd považoval za právne irelevantné tvrdenia žalobkyne, že prvostupňový správny orgán nedostatočne preveril vec a nesprávne vyhodnotil dôkazy (resp. nevykonal ňou navrhované dôkazy), že vydané rozhodnutie je nesprávnym a došlo ním k porušeniu práva na inú právnu ochranu žalobkyne zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, či čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z administratívneho spisu nesporne vyplýva, že poškodený a obvinená boli upovedomení o začatí správneho konania a boli predvolaní na prejednanie priestupku na deň 16. novembra 2010. Predvolaní boli aj svedkovia G. S. a O.. D. H., dcéra obvinenej.

Poškodený M. M. na ústnom pojednávaní dňa 16. novembra 2010 vypovedal, že mu ráno telefonovala manželka a oznámila mu, že im p. T. obliala auto. Poobede išiel za pani T. a spýtal sa jej, prečo im auto obliala. Táto sa nechcela s ním rozprávať a išla domov. Svedok G. S. vypovedal, že dňa 16. júla 2010 okolo 8:30 hod. bol na dvore svojho domu a videl ako vyšla zo svojho dvora pani T. a niesla vedro, ktorého obsah vyliala na auto pána M., a hneď potom vošla do dvora. O.. D. H., dcéra obvinenej vypovedala, že od 14. júla 2010 do 22. júla 2010 bola jej matka E. T. u nej na návšteve v T. na M. ulici. Svedok G. S. a L. M. v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 27. júla 2010 a 19. júla 2010 vypovedali zhodne tak, ako aj na ústnom prejednaní priestupku dňa. 16.novembra 2010. E. T. v zápisnici o podaní vysvetlenia dňa 28. júla 2010 vypovedala, že nevie kedy sa skutok stal, ale ona bola v ten deň určite na chate. Vozidlo u suseda M. neobliala a ich susedské vzťahy sú narušené.

Podľa najvyššie súdu žalobkyňa tým, že jej výpoveď sa nezhodovala z neskorším tvrdením, že bola u dcéry O.. D. H. na návšteve, nepreukázala vierohodne, že sa v mieste bydliska nenachádzala a uvedený priestupok nespáchala. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobkyňa nepredložila na podporu svojich tvrdení, že bola v danom čase u svojej dcéry, žiaden relevantný dôkaz a jej tvrdenie je v tomto smere zjavne účelové. Práve naopak svedok G. S., svedkyňa L. M. a svedok L. U. vypovedali zhodne, tak v zápisnici o podaní vysvetlenia, ako aj na ústnom pojednávaní.

Najvyšší súd nemohol zohľadniť ani námietku žalobkyne, v ktorej žiadala, aby bola vykonaná konfrontácia žalobkyne a L. M..

Konfrontácia je súčasný výsluch dvoch, už predtým vypočutých osôb o okolnostiach, ktoré boli

predmetom ich predchádzajúceho výsluchu, ak sa vo výpovediach vyskytli závažné rozpory, ktoré nebolo možné odstrániť inak.

S poukazom na vyššie uvedené a aj vzhľadom na to, že p. M. vypovedala zhodne s výpoveďou zo dňa 17. júla 2010, o ktorej bola žalobkyňa informovaná, správny orgán nevidel dôvod urobiť konfrontáciu obvinenej a svedkyne, s čím najvyšší súd v zhode s krajským súdom súhlasí, keďže výpoveď svedkyne p. M. je v súlade s ostatnými dôkazmi, ktoré spolu tvoria ucelený logický sled dôkazov, na základe, ktorých bolo žalobkyni preukázané spáchanie skutku, a preto nepovažuje jej tvrdenie, že je svedkyňa zaujatá za opodstatnené a pre rozhodnutie za právne významné.

Práve naopak žalobkyňa stále menila svoje výpovede a vychádzajúc z vyššie uvedeného pojmu konfrontácie možno konštatovať, že konfrontovať by bolo možné žalobkyňu (rozpory v jej výpovedi), čo ale nie je možné i s ohľadom na to, že by malo ísť o výsluch dvoch už predtým vypočutých osôb.

Najvyšší súd takto potom dospel k záveru, že v danom prípade sa žalobkyni jej tvrdeniami nepodarilo vyvrátiť ani spochybniť, že znečistenou a zapáchajúcou tekutinou osobné motorové vozidlo značky U. ev. č. ZA-XXX CL nepoliala, a teda, že sa nedopustila priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., keďže skutkové zistenia nesporne nasvedčujú tomu, že sa uvedeného priestupku kladeného jej za vinu dopustila.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd zastáva zhodný záver, ako krajský súd, že v danom prípade bolo v priestupkovom konaní náležite preukázané, že žalobkyňa sa dopustila skutku, kladeného jej za vinu, čím spáchala priestupok podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., a preto správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď jej za uvedené porušenie právnej povinnosti uložili pokutu podľa § 50 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

K námietke žalobkyne ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z procesných práv účastníka konania. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Zároveň treba zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie, napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, v zmysle, ktorej právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci

Ruiz Torija v. Španielsko a Hiro Balani v. Španielsko, oba z 9. decembra 1994).

V prejednávanom prípade je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciou žalobkyne v žalobe a prečo považoval námietky žalobkyne za neopodstatnené. Preto možno považovať napadnutý rozsudok krajského súdu za dávajúci dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces a vzhľadom na účel a úlohu správneho súdnictva nebola dôvodná ani námietka žalobkyne týkajúca sa nedostatočne zisteného skutkového stavu krajským súdom.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa najvyšší súd dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali a rozhodli v súlade so zákonom. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne také podstatné námietky voči rozhodnutiu žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa, s ktorými by sa krajský súd nebol náležite vyporiadal.

Preto najvyšší súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalobkyňou v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol vo veci vecne a právne správne, z ktorých dôvodov najvyšší súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, a § 250k OSP tak, že neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal. Žalovanému ani pri úspechu náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.